L'adoració tecnològica del pont de Ferro

Segur que el teniu present. Cada dia, pels voltants de les dues, camina pel carrer del Carme avall, fins a la Rambla. Fa un pas peculiar: un híbrid de pardal i ànec. Fent saltirons. Arribant a les cadires dels bars de la Rambla sol seure´s-hi, si no hi ha molta clientela. I passa el temps així, fins que se´n cansa, s´aixeca i torna a caminar com jo: Rambla, un pont, plaça de sant Agustí, santa Clara, un pont, Rambla...

Aquell dia el vaig avançar amb el cotxe quan encara ell caminava fent saltirons pel Carme. Anava amb un negre anorac amb caputxa, que semblava nou de trinca. Vaig perdre força temps, donant voltes per trobar un aparcament a la plaça Catalonia o en el carrer de Sant Francesc. Així que, una volta aparcat, vaig començar el meu passeig usual. De la plaça Catalonia cap el pont de Pedra. Arribat allí, fent cap a baixar per la Rambla. Vaig comprar els diaris al quiosc. La mestressa em mostrà l´últim exemplar d´una col·lecció d´insectes, presentats i preservats dins de blocs transparents de polimetacrilat. L´espècimen d´aquesta setmana era un xic terrorífic. Vaig posposar la compra fins a la setmana vinent, per si l´exemplar del futur, per sort, fos un escarabat de color verd iridescent o quelcom semblant més encoratjador.

Moments després, quan jo ja començava a ser proper a les taules dels bars de la Rambla, vaig veure l´home. Era assegut en una de les taules, rodejat d´altres taules buides, descansant i pensant aparentment en les coses que faria aquesta nova jornada, uns altres moments que li havien tocat per viure, un dia més pot ser. Quan jo era quasi a tocar seu, s´aixecà i començà a caminar Rambla avall. Uns quants metres davant meu. Caminant fent saltirons dels seus. No pas gaire més tard arribàrem a l´alçada del pont de Ferro. Ell anà cap al túnel d´entrada. Jo, seguint-lo sense haver-ho planificat, doncs volia comprar pa a la fleca propera a l´altra punta de pont. Arribant al començament de les escales, es va fer palès que hi havia gent amuntegada per allí. Una mescla de vianants de Ciutat de X i molts turistes, que semblava un nombrós grup xinès. El meu predecessor no es tallà pas gens. Mentre jo era aturat per l´embús humà unes quantes passes darrere seu, ell primer besà la placa de ferro d´assentament del pont, que es troba a la dreta.

La sorpresa en veure el seu petó reverent al pont, em va fer aturar uns segons més, expectant i admirat per tanta devoció. El temps suficient perquè l´home sortegés uns quants xinesos i s´apropés a l´altra banda, l´esquerra del pont. Per fer un altre petó, més reverent pot ser, a la placa de ferro simètrica de l´estructura de la passera. Davant meu hi havia una clariana a la barrera humana. No vaig dubtar a avançar cap a les escales, pujant-les i començant a travessar el riu pel pont de Ferro. L´home ja no anava davant meu, així que, en arribar a la meitat del pont, em vaig girar per veure si ara em seguia ell a mi. Però no era pas allí, a la meva esquena. Només hi havia la gernació de xinesos fent fotografies de la Seu i sant Fèlix. Immediatament vaig començar a emplenar-me el cap d´admiració per l´adoració pietosa d´aquell home envers l´estructura del pont. També em vingué a la memòria el preu ridícul en doblers antics que va costar el pont dissenyat pel mateix Eiffel.

Ara, qualsevol obra pública elemental, pel cap baix costa més de cent vegades el preu original del pont de Ferro. L´estructura del qual és suficientment sòlida per no necessitar cap pilar intermedi i així permetre el creixement de l´illa del mig del riu, que comença una mica enllà del pont i continua allargant-se cap el pont de Sant Agustí. L´adorador del pont és, crec, sord-mut. Aquest detall no deixa de ser important, donat que temps era temps, el nostre home, potser com un herald dels temps que vindrien, traginava primer un telèfon antic, d´aquells de baquelita negra.

Més tard algú li va canviar l´aparell per un de més modern, d´aquell color de gos com fuig, que tenien els substituts dels telèfons primitius.

Encara més proper a les acaballes del segle XX, algú li regalà un aparell de color vermell, quan la tecnologia permeté aquestes alegries cromàtiques dels telèfons. De vegades l´home invitava el personal a xerrar amb ningú sap qui, per mitjà del seu telèfon, via una connexió possiblement de teleportació fotònica. És interessant reflexionar sobre (o senzillament notar) el fet que, avui dia, que tothom sol parlar sol pel carrer amb la mama, els

déus o qui sigui per telèfon, l´home adorador de ponts de Ferro no passeja amb cap aparell telefònic. Almenys que es vegi a primera vista. Seria molt difícil d´esbrinar, però és possible que ell ara no necessiti cap telèfon. Quasi segur que, per mitjà del pont d´Eiffel, que li fa alhora d´amplificador i d´antena, parla amb els esperits del més enllà, amb entitats de llunyanes galàxies, pot ser... Fins i tot pot garlar amb Déu. Directament, des del pont de Ferro. D´aquí la seva devoció pontifícia, pòntica o com us abelleixi dir-ne.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/04/08/ladoracio-tecnologica-del-pont-ferro/906112.html?utm_source=rss